

# POSUDEK

## oponenta diplomové práce

na diplomovou práci studentky Markéty Tobiášové na téma:

### „Trestné činy ve sportu“

Autorka si pro svoji diplomovou práci zvolila nejen zajímavé, ale i velmi aktuální téma, na které by bylo na této katedře v posledních letech vytvořeno několik diplomových prací. Přesto však při kontrole plagiátorství nebyla zjištěna shoda s žádnými dokumenty.

Pokud jde o strukturu diplomové práce, ta obsahuje úvodní kapitolu a další čtyři kapitoly, z nichž poslední tvoří závěrečné shrnutí pojednávané tematiky. Jednotlivé kapitoly jsou dále členěny na podkapitoly a oddíly. Součástí diplomové práce je též cizojazyčné (anglické) resumé.

V úvodní kapitole autorka uvádí důvody výběru tématu, její strukturu a základní otázky, na které se snažila z trestněprávního hlediska nalézt odpověď. Buď v této úvodní kapitole nebo v kapitole závěrečné, mohla být zmíněna i použitá metodika, kterou je zejména metoda popisná, analytická a komparační.

Ve druhé kapitole se autorka zabývá definicí pojmů *sport*, *sportovní právo* a *současná právní úprava* této činnosti v Evropě a České republice. Zmiňuje i základní cíl práce, jímž je nalezení správné odpovědi na již zmíněné stěžejní otázky trestněprávní odpovědnosti, a to nejen za zavinění úrazu při provozování sportu, ale i v oblasti korupce a zakázaného dopingu. Při definici pojmu *sport* vychází správně především z Evropské charty sportu a zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu. Vysvětluje, proč sportovní normy nejsou v pravém slova smyslu normami právními, takže nejsou právně vynutitelné.

Třetí kapitola je věnována odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy a tvoří zřejmě těžiště práce. Autorka se v této kapitole zabývá jednotlivými koncepcemi a teoriemi trestní odpovědnosti, ovšem (i když na to upozorňuje již v úvodní kapitole) vychází až příliš z publikovaných prací M. Králíka. Pokud jde o jednotlivé teorie, pak příliš nerozumím *teorii souhlasu*, kdy podle autorky „není možné, aby sportovec dal souhlas s případným zásahem do jeho tělesné integrity“. *Subsumpční teorie* J. Hory je sice zajímavá, ale podle mého názoru, v porovnání s tím, jak je v současné době zejména vrcholový soud provozován, poněkud idealistická (s. 16,17). Autorka se v této kapitole věnuje i občanskoprávní odpovědnosti za úrazy při provozování sportu a cituje v tomto směru řadu rozhodnutí zejména Nejvyššího soudu. O četnou judikaturu je opřena též následující subkapitola 3.3. zabývající se již trestněprávní odpovědností sportovce za sportovní úraz. Některá z těchto rozhodnutí správně považuje za poněkud diskutabilní (případ fotbalisty, který při souboji o míč zranil protihrače, případ lyžaře, který při večerním lyžování srazil nezletilou lyžařku a způsobil jí vážnější zranění).

Následující kapitola je věnována dalším trestným činům vyskytujícím se v oblasti sportovní činnosti, a to jmenovitě korupci a doping. Jak v této kapitole, tak i v předešlé kapitole provádí srovnání naší legislativy a soudní praxe s legislativou a judikaturou zahraniční, jmenovitě anglickou, německou a francouzskou. Bohužel i v tomto ohledu příliš vychází z prací M. Králíka a ne z originálních pramenů. Pokud jde o judikaturu k úplatkářství, zajímal by mě autorčin názor na pojem *obstarávání věci obecného zájmu*, což se samozřejmě nemusí týkat jen fotbalu, ale i dalších druhů sportu, a to nejen nejvyšších soutěží, ale i soutěží na nižší, potažmo okresní úrovni. Jedná se i v takovém případě o trestné činy úplatkářství podle Dílu 3 hlavy IX zvláštní části trestního zákoníku? A jak tomu je a mělo by být s účinnou lítostí u těchto trestných činů?

Jak již jsem zmínil, závěr práce představuje její celkové shrnutí, ke kterému mám pouze jednu větší výhradu, a sice že autorkou navrhované „povinné každoroční střídání sportovních funkcionářů“ je nejen idealistické, ale i nefunkční. Nelze si představit, že by se každý rok střídali např. trenéři a vrcholní představitelé v takových sportech jako je fotbal, hokej, cyklistika nebo tenis apod. – i když samozřejmě by neměli být ve svých funkcích doživotně .

Použitý seznam odborné literatury je poměrně bohatý, byť jeho značnou část zabírají již zmíněné práce M. Králíka. Je třeba ocenit, že autorka zmínila ve své diplomové práci celou řadu judikátů z posledních let, a to jak občanskoprávních, tak zejména i trestněprávních. Diplomová práce je napsána kvalitně i po stránce gramatické a stylistické.

Předběžně proto diplomovou práci hodnotím druhým klasifikačním stupněm s tím, že při její obhajobě by se autorka měla mj. věnovat i otázkám a výhradám, které jsem uvedl v předešlém textu.

V Plzni dne 12. května 2014

JUDr. Jindřich F a s t n e r  
oponent diplomové práce

